

Le jardin de io io ito ito - Cie Montalvo-Hervieu, CCN de Créteil et du Val de Marne / Laurent Philippe

de doorheen die keuzes, uitnodigen om op een welbepaalde manier naar dans te kijken. Die brochure nodigt ook uit om op een *bepaalde manier* te kijken. Men zou verwachten daar te lezen waar het de programmatores om te doen is. Waarom Platel? En waarom de keuzes van Platel? Klapstuk lijkt zich vooral op Platel te inspireren door een festival samen te stellen dat in elkaar zit en liefst ook gaat werken als een voorstelling van Platel: een verzameling sterke individuele individuen samenzetten, om zo uiteindelijk iets 'herkenbaars' te maken, voor en met een publiek dat 'totaal door de knieën gaat', van 'pure kick en ontroering' en 'een machtig gevoel van herkenning' ervaart. In en via de brochure glijdt het festival echter in de richting van een 'mediatieke' benadering, die niet enkel de toon bepaalt waarop men in de brochure publiek tracht te werven. *De programmatores worden quasi tv-presentatoren*: ze tonen niet wat zij, om redenen die gezegd en betwist kunnen worden, belangrijk vinden, maar datgene wat u, kijkend publiek, ook wel eens een keer zou willen zien! Herkenbare rariteiten! Die hebben wat we tegenwoordig allemàal interessant vinden en zelf nodig hebben: 'persoonlijkheid'. Dus: rare persoonlijkheden, die elk 'hun ding' komen doen? 'Dana Caspersen. Frêle gestalte, straffe madam.' 'Jan Decorte... Mastermind... Guru en tiran... back on the scene... weer op café... It's in...' Die persoonlijkheden vormen allemaal één grote kennissenkring, en ze worden – zoals het de tv past – allen aangesproken met hun voornaam: 'please Thomas, be in it yourself', 'En ja, he'll be in it'; 'Alain is onder vrienden: met Angélique heeft hij...' Mediatieke informaliteit en weinigzeggende anekdotiek, die alleen maar dienen om te tonen dat

die uitzonderlijke individuen er alleen maar zijn *voor u*.

Small talk op donderdag

Randi de Vlieghe presenteerde gedurende het festival op donderdagen een gesprek met een aantal kunstenaars. Het gesprek ging door in de Stuc-zaal, voor 'levend publiek'. Het gebeuren werd rechtstreeks uitgezonden in het Stuc-café en op het grote scherm op het terras buiten. Wat vermoedelijk ironisch of als persiflage van een tv-praatprogramma bedoeld was, mislukte twee keer. Eerst als persiflage: televisie is reeds een karikatuur, en elke 'persiflage' wordt vanzelf amateuristische nabootsing. (Men kan Eddy Wally niet ironisch naspelen, maar alleen in zijn genre overtreffen). En ten tweede: als poging om zo, via een omweg, iemand iets te laten zeggen. De Vlieghe beoogde – aldus de programmabrochure – een "echt" gesprek" (met 'echt' tussen aanhalingstekens). En 'echt' blijkt effectief te zijn: net als op de televisie. Waarbij het gesprek niet gaat over kunst en over keuzes, maar waarbij het bijvoorbeeld gaat over eten ((te)weinig, veel, macrobiotisch?), drinken, roken en vrijen (de danseressen doen het met de choreograaf?), enz. Ook hier kan men opwerpen dat deze gesprekken, zoals de programmabrochure, aan de rand van het festival zitten. Dat ze enkel te maken hebben met de manier waarop men een publiek aanspreekt of kijkcomfort geeft, en weinig vertellen over de manier waarop men met 'de zaak zelf' omgaat. Maar die rand *is* niet neutraal, en raakt 'de zaak zelf'.

Een aantal voorstellingen lijkt effectief in het 'rare-kwieten/straffe madammen'-kabinet te passen, of biedt in elk geval weinig weerstand

tegen dergelijke 'lectuur': de inzet lijkt voornamelijk de 'présence' te zijn, de eigen-aardigheid waarmee iemand zijn 'ding' doet.

Jan Decorte: *Bêt Noir*

Jan Decorte brengt zijn versie van *Oedipus* met de dandyeske nonchalance en verveeldheid die zijn 'persoonlijkheidskenmerk' zijn geworden. Decorte koos als locatie de centrale hal van een school: een rechthoekige, hoge ruimte met een monumentale trappartij en een smeedijzeren gaanderij, die de présence en de structuur heeft van een theaterzaal. De ruimte is meteen het sterkste punt van de voorstelling. Decorte gebruikt zijn vaardigheid en professionaliteit om tegenover die sterke locatie 'low profile' een stuk neer te zetten dat bijna 'leeg' blijft. De taal is arm, het tempo van het verhaal ligt laag, de acteurs praten met weinig intonatie, het dansen geeft geen duidelijke meerwaarde. Indien het de bedoeling van Decorte was om te vragen naar de mogelijkheid van leiderschap zonder persoonlijke morele integriteit, of om te tonen hoe wij nu op een ontragische manier met tragedies omgaan, had hij het einde van het stuk beter weggelaten. Het is maar de vraag of Jocaste zich nu nog zou zelfmoorden, Oedipus zich de ogen zou uitsteken, of vadermoord en bloedschande de pest brengen over de stad. Decorte problematiseert het Oedipusverhaal enkel door het vlakke van de opvoering zelf, wat, mijns inziens, een zwak bod is.

Montalvo & Hervieu:

Le jardin de io io ito ito

Montalvo & Hervieu overtreffen met *Le jardin...* de snelheid van de meest ervaren zapper. De programmabrochure kondigt aan: 'In